

сждния си сжвет, даден в минугата на раз-
дразнение.

Смуген се представил той пред Брама.

— Творче — защита на живота! Ти на-
прави царството на смъртта тжй пленително,
че всички напуснаха моето царство.

— Никой ли не остана? — попитал Брама.

— Само един младеж сжс своята неве-
ста; те тжй се любят, че се отказват от веч-
ното блаженство, само и само да не закрият очи
и да изгубят по тоя начин възможността да
се сжзерцават един друг.

— Хубаво! сега какво искаш?

— Направи тази страна по-малко при-
влекателна, иначе и тази двойка ще ме ос-
тави, щом мине пролетта на техната любов...

Брама се замислил и отговорил след
няколко време:

— Не, аз няма да намаля ни бляска,
ни щастието в страната на смъртта, но ще
защитя живота по друг начин. Човеците ще
бждат принудени да минават бродт, ала това
ще правят не тжй охотно...

Като казал това Брама изтжжал мрачно,
тжмно *було*, а след това сжздал две чудовища,
които нарежжл *ужас* и *скръб* и им заповядал
да спуснат това було пред входа на брода.

От това време в долината на Вишна
живота закипял наново. Царството на смърт-
та е всякога светло и прекрасно, минава-
нето в него внушава страх....

Прев. Хр. Белчев.

МАЙЧИНАТА ЛЮБОВ Е НАЙ-СИЛНА

От Гард Р. Уел

Веднаж отидох на лов за лжвовете, заедно
с Бакстер, който беше новак в този спорт и
при това прекалено нервен. Още при тржг-
ването Бакстер заболя от жбжи и аз бях при-
нуден да го оставя в лагержт, и придружен от
искустния ловец — кафр от Самалиланд —
да тржгна сжс желание да убия лжв.

Кафра, като туземец — жител на Сама-
лиланд — познаваше добре местата, кждето
обитаваха лжвовете.

Взехме с нас и други двама млади кафри,
за да устроят хайката.

Искуството на двамата млади кафри се
сжстоеше в това, че щом забележеха лжво-
вете от 100—200 метра далечина, моментално
се качваха на отделни джрвета, от кждето на-
блюдаваха, както мястото, кждето ще падне
убития лжв — при сполучлив изстрел, —
така сжщо и направлението, което биха взе-
ли лжвовете — при несполучлив. И тжй аз и
тримата кафри се отправихме кжм местона-
хождението на звяровете.

Щом навлязохме в един гжсталак — за-
белязахме, че недалеч от нас се движи стадо
от антилопи.

Наблюдавайки ги, ние размисляхме:

— Кое ще е по-благоуразумно: — да се
усигури ли разкошен обяд от антилопово ме-
со, или да блуждаем в тжрсене на лжвовете.
Но додето ние обсжждахме, в един миг ста-
дото анитлопи се впусна да бяга, и из хра-
сталаците се появи нещо жжлто.

Антилопите побягнаха на около сто крач-
ки, сетне застанаха и погледнаха назад. След
малко, чухме силно изревване: — царя на
зверовете, стария лжв, беше излжган в своя
набег, а заедно с това и обеда му се отда-
лечи. След продължителен яростен рев, за-
гдето жертвата му избегна печалната участ,
той се вжрна сждит в хрусталака. Без сжм-
нение, това беше изгладнял лжв, който бе
принуден да тжрси храна при дневна свет-
лина. „Какжв ли ужасен изглед би имал този
звяр в тжмнината!“ — се попитах аз! След
кратко сжвещание сжс сжпжтника си, аз се
подчиних на внушението му, че трябва да